

КРСТЕ МИСИРКОВ

Знам, ќе ме ломат, и ќе ме сломат!
Силните секога се и прави и груби –
Туку најгрдото поглавје од мојот роман
ќе носи наслов: од свои убиен!

Ко сеништа ќе облетуваат крај мене,
ќе колват ко мршојади, кобно ќе грачат,
грижливо ќе ми сплетат трнов венец
и ковчег скапоцен приживе ќе ми порачаат!

Еј, век, испошаран со лути рани!
штом се судираат зборот и мечот нема дилеми –
Устата пепел наполни ја, камен стани,
јади го срцето полека и гледај вземи.

Ножот е нож, штом ти се готви нема шега,
функција тој е на доброто, но интимен со злото –
Ех, болка дива в срцето молска, стега,
кога на правдата се зарие до дното.

Сал еден потег доста е да е закана.
Галабу бел на моите македонски мисли, летни!
Железо свецка, им светка метален сјај в рака
На неколкумина безочни и неприветни.

Оган ја вжарил мислата, таа е крик што јачи:
жив си \$ нужен на татковината, гробови има доста!
Бидејќи за да значиш подолго треба да зрачиш
и трајна трага да оставиш!

И знај, до целта патишта има многу,

по еден или друг, до неа секако ќе втасаш,
затоа, со идеалите никога не се збогувај,
тие и поразените ги красат!

Та, што е поразот? Миг само! А идеалот – вечност.
Високо челото! Високо знамето на своите визији!
Вистината се провира низ противречности
за да се облагодари низ ризик!